

MADIS KIVINE

Kuikaovad piirid

Toimetaja: S. Rattiste
Kaante kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-64-1

Trükk: Arial Bold OÜ
2025 Pärnu

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Kui kaovad piirid – ei jää ka „võib“ ja „ei tohi“ lukke.

Sisukord

Proloog	11
1 – Kui aeg räägib	13
2 – Kui kohtuti	25
3 – Ütle, kui sa valmis oled	93
4 – Kui piirid on ületatud	135
Epiloog	155

Proloog

„Armastab, ei armasta ... armastab, ei armasta.”

Karikakra valged, udusulgedena pehmed õielehed langesid keereldes ja tantsiskledes, eirates gravitatsiooni, ja lenneldes ülespoole ning seejärel uuesti alla, vaikselt kui esimene lumi rohelinele niidule. Marleen silmitses neid, kulmud pisut kortsus ja väike südameke rinnus põksumas.

„Armastab, ei armasta ...” jätkas ta loendamist, kuni näpude vahele jäi viimane õieleheke.

„Ohh! ... Armastabki!” kiljatas tüdruk ja sirutas suurest rõõmust käsi taeva poole, justkui kallistaks ta kogu maailma.

Tüdruk hüppas lillede kõrvalt püsti ja hakkas end keerutama. Valge punatäpiline kleit keerles aina kiiremini ja kiiremini nagu tuulepöördja, kuni viimaks tundus, nagu tegemist oleks hoopistükkis roosa rannapalliga. Siis ta lõpetas tiirlemise ja jäi hingeldades, põsed õhetamas, ning naerusuiselt tuikudes ühele kohale seisma.

„Helen! ... Mu kallis Helenike! ... Sven ... ta armastabki mind!” hõiskas ta väikesele õele helehäälselt ning hakkas hüppeldes kodu poole liikuma, mis sest, et veidi tuikudes ning kursilt kõrvale kaldudes, mis sest, et see väike õeke teda murelikult „ooooota!” hüüdes peatuda palus.

Päike hakkas loojuma. Kuusemets teisel pool niitu sai vereva tausta ning puude ladvad näisid kiskjalikult teravad. Ootamatult tõusis tuuleil, mis lõpetas õdedest maha jäänud vaikuse. See keerutas kruusateel tolmu ning langenud õielehedki korraks üles nagu tantsima, siis pillutas need lihtsalt laiali. Viimase kariakra südamik jäi tee – viltu vajununa, paljas.

1 – Kui aeg räägib

Taevas pea kohal oli juba selgelt sinine ja aina kõrgemale tõusev päike kooris niitudel ja metsasaludelt viimased udulinikud, paljastades öö varjus sirgunud kastepärlitega kaetud rohulibled ning äratades unised linnud.

Helenile saabus hommik peaaegu alati liiga ruttu. Unehõlmas veedetud aeg näis hinnaline, sest oli ainus, mis kuulus ainult temale. Tänane aga algas hoopis teisiti. Ta oli seda hetke kaua oodanud, ehk liigagi kaua. Nüüd tajus ta tärkava imestusega ja selgelt kaitseingli lähedust enda kohal, siis juba kõrval, põse vastaski. Selle kaunis ja imevaikne lauluviis kui inglihäälnu tuulekella kõla, mis tajutavuse õhukesel piiril helises, köitis. Nii tuttav viis, et hingel hakkas lihtsalt valus, et ta helinale nimegi ei suutnud anda, nii tuttav, kusagil palju-palju kordi kuulnud, mällu sööbinud ... Veider, veider, veider ... Olukord oli kummaline, sest sellisel moel kellegi või millegi lähedust tunnetada ei saaks ju olla loomulik, kuid ometigi oli kõik väga-väga reaalne.

Neiu sulges silmad ja tõstis käed meelekohale, tardus nii pikkadeks minutiteks. Tal oli oma teooria, mida see sai tähendada ja temas kerkis arusaamatu iha – soov, millel puudus nimi. Ja ta pidi selle täide viima ...

-

Nagu igal hommikul ikka, lonkis Helen ka täna oma armsaks saanud pehmete roosade susside sahinale kööki. Tavaliselt pani ta

kohvimasina eelmisel õhtul valmis ja taimer lülitas selle hommikul tööle. Aga sel hommikul ei tahtnud ta sellist kohvi, mis polnud tema enda silma all valminud. Tegelikult ei tahtnudki ta täna üldse kohvi, vaid keetis suure tassitäie teed. Siis läks elutuppa, tõmbas aknakardinad eest ja istus pehmesse tugitooli. Kerides jalad enda alla peitu, jälgis, kuidas tumepunane tee-ekstrakt tassis laisa suitsuvinena laiali valgub. Joogi virgutav mõrkjas lõhn täitis sõõrmed. Ta sulges silmad ja hingas sisse. Jah, see oli täiuslik hommik.

Kuskil viie minuti pärast asetaski ta pooliku teetassi enda ette lauale ja lükkas eemale. Võttes sülearvuti ja avades selle kaane, tundis ta, kuidas justkui keegi tema küünarnukki nügis. Ta liigutas seda hajameelselt ja käsi tõusis õhku paitama, soolased rõõmupisarad kukkumas põskedelt põranda poole.

-

„Tere taas, Sven!” tippisid väikesed naisekäed väledalt arvutiklaviatuuril.

Helen mõtles viivu, muigas ja jätkas:

„Vabanda, et meie üleeilne mõnus vestlus nii lühikeseks jäi. Mul lendas sõbranna ette teavitamata uksest sisse ja ma ei tahtnud, et ta meist teab. Ja eile olin päeval koolis ja pärast pidin ema toimetamistes aitama. Õhtuks sai minust küpse ploom – ei mingit jõudu telefoni peos hoida. Magasin juba enne, kui pea patja puutus. Et vabandan! ... Vabandan ka sellepärast, et ehk olin ma Sinu jaoks liialt vaikne, aga usu, minu sees istub raevukas veendumus, et suudaksin enam, aga ... veel ei oska. Nagu istuksin pimedas toas koos lambiga, mida ei oska süüdata. Küll

see tuleb! ... Ja vasta palun, et kas sa ikka oled Sven? ... Kunagi ei tea, kes siin mis nimega esineb.”

Eetris oli minuteid viis täielik vaikus. Kirjutamisega vallanud lõbusus oli tolmuks langemas ning Helen jõudis juba mõelda, et teda on selle mehe poolt taaskord pipramaale saadetud. Taaskord, sest eelnevalt tehti seda temaga kaks korda – ja alati kohe, kui ta oma õige vanuse ütles. Tema näolt libises lühikeseks hetkeks üle kummaline sünge vari. Sel korral plaaniti mees üle kavaldada.

-

Juba mitmendat päeva oli Sven käinud mõtlikuna ringi. Nii naabritele kui teistele teda vähem tundvatele inimestele jäi tema napsõnalisus reeglina märkamata. Need inimesed tema ümber ei teadnud midagi tema minevikust, rääkimata siis olevikust. Teda võeti kui tublit meest, abikaasat ja isa, kelle kohta netiavarustest just eriti palju infot saadaval ei ole ... Kui nad vaid teaksid! Päevadest, mida täitsid ainult põgusad kokkupuuted nende inimestega, kes mehe isiklikku ruumi eriti ei trüginud, olid õhtud ja hommikud siiski tema jaoks katsumuseks, mis nõudis tõsist ja igakülgselt pingutust ning enesekontrolli, et säilitada naeratus näol, vastata naise ja lapse kõikidele küsimustele reetliku ärritusenoodita hääles ja olla just selline nagu alati.

Sven oli äsja voodist tõusnud ja kohvimasina tööle pannud. Ta tundis end hästi. Ta teadis, et kõik ettevõtetu õnnestub. See lihtsalt peab õnnestuma.

Auravat rüü Bates vaatas ta väljas säravat heledat päikest, mis soojendas hommikust rõskust, ning ümises endamisi